

DÝNĚ SLADKOSTÍ

Konečně nastal Halloween. Violka pobíhala po domě jako střelená a netrpělivě čekala na obří dýni, kterou pro ni Bětku ušila. Maminka jí vyrobila i košík, který taky vypadal jako dýně.

Meizi zrovna vešla do domu a byla oblečená jako zářivý zlatý drak. Měla nádherný kostým, takže z ní kočky ani lidé nemohli spustit oči.

„Páni,“ řekl Jindřich. „Vypadáš jako dračí princezna. Moc ti to sluší, Meizi! Těšíš se na sladkosti? Počkej, něco tu pro tebe mám.“

Jindřich otevřel skříň, vytáhl balíček bonbónů a několik jich nasypal do košíku, který Violčina kamarádka nesla.

„Vždyť jsem ještě nezačala koledovat,“ nechápala Meizi.

„Tak víš co? Co kdybys šla ven, zaklepala na dveře a odrecitovala říkanku?“

Meizi se vrátila před dveře, zaťukala a zplna hrdla zakřičela: „Koledu, nebo něco provedu!“

Jindřich jí se širokým úsměvem otevřel.

„Tedy, ty máš ale krásný kostým, Meizi! Chtěla bys bonbón?“

„Ano, prosím,“ řekla Violčina sousedka a oba se rozesmáli.

Hamley mezitím jejich rozhovor tlumočila ostatním zvířatům.

„To jsou blázni,“ odfrkl si Lump a nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Taky si myslím,“ souhlasila Hamley. „Ale hlavní je, že je Halloween a my můžeme jít navštívit naši čarodějnici. To bude sranda, nemyslíš?“

„Jasně. Ale musím přiznat, že loňský rok si moc nepamatuju,“ řekl Lump.

„Protože ti čarodějka vymazala paměť. Poprosím ji, ať to letos nedělá.“

Vtom vešla do pokoje Violka a kočky se mohly potřhat smíchy. Holčička vypadala jako obří dýně.